

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/21/2018
Identifikačné číslo spisu: 7016201319
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7016201319.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD. v právnej veci žalobcu: ART-ES, s.r.o., so sídlom Hlavná 107, Košice, IČO: 36 577 260, zastúpeného JUDr. Ladislavom Miklošom, advokátom so sídlom Vodná 6, Košice, proti žalovanej: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. SK/0013/99/2016 z 26. októbra 2016, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/127/2016-54 z 28. marca 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 7S/127/2016-54 z 28. marca 2018 podľa § 190 Správneho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovanej č. SK/0013/99/2016 z 26. októbra 2016. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalovaná ako správny orgán druhého stupňa rozhodnutím č. SK/0013/99/2016 z 26. októbra 2016 potvrdila rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. P/0358/08/15 z 23. novembra 2015, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“) uložená pokuta vo výške 500 eur pre porušenie povinnosti predávajúceho vyplývajúcej z § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., v zmysle ktorého je predávajúci povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalobca pri kontrolnom nákupe dňa 20. augusta 2015 v prevádzkovej jednotke žalobcu: Cukráreň ART, Hlavná 107 v Košiciach v žiadnej forme nevydal spotrebiteľom, t. j. inšpektorom SOI, doklad o kúpe 1 ks zákusku Figaro 150g, zakúpeného vo

vykonanom kontrolnom nákupe a účtovanom pracovníkom žalobcu v sume 1,50 eura.

3. V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na to, že zodpovednosť účastníka konania vyplývajúca z porušenia ustanovenia § 16 ods. 1 v nadväznosti na § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou za nesplnenie právnych povinností v právnych vzťahoch týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, pôsobí teda objektívne, bez ohľadu na zavinenie. Podľa záverov krajského súdu v konaní pred správnym orgánom bol dostatočne zistený skutkový stav, ktorý bol preukázaný najmä Inšpekčným záznamom z vykonanej kontroly, ktorý je podpísaný tak inšpektormi Slovenskej obchodnej inšpekcie, ako aj pracovníkom žalobcu a jeho konateľom, a z jeho obsahu vyplýva, že pri kontrolnom nákupe obsluhujúci predavač nevydal kupujúcim inšpektorom v postavení spotrebiteľov doklad o kúpe 1 ks zákusku Figaro v cene 1,50 eura.

4. Skutočnosť, že zakúpený zákusok bol inšpektorom skonzumovaný, nebráni preukázaniu jeho zakúpenia, pretože existencia výrobku a jeho zakúpenie bolo dostatočne preukázané. Krajský súd poukázal na to, že v inšpekčnom zázname nevzniesol zamestnanec žalobcu, ani jeho konateľ žiadne námietky a konštatovaný skutkový stav nerozporovali.

5. Na námietku žalobcu, že správny orgán nepreukázal, že pracovníkovi žalobcu bol poskytnutý dostatočný čas na vydanie dokladu o kúpe, krajský súd s poukazom na § 8 ods. 1 zákona č. 289/2008 Z.z. o používaní elektronickej registračnej pokladnici a o zmene a doplnení zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 289/2008 Z.z.“) uviedol, že po zakúpení výrobku bolo povinnosťou obsluhujúceho personálu túto skutočnosť zaevidovať v elektronickej registračnej pokladnici, nachádzajúcej sa v kontrolovanej prevádzke a kupujúcemu ihneď po jeho vytlačení doklad odovzdať, čo sa však nestalo. Krajský súd s poukazom na vyjadrenie pracovníka žalobcu, ktorý do inšpekčného záznamu uviedol, že v čase kontrolného nákupu toho mal veľa, zabudol na to, ale ináč bločky vždy vydáva, dospel k záveru, že tento pracovník aktívne nevykonával žiadne kroky k tomu, aby takýto doklad o nákupe vydal. Krajský súd tiež uviedol, že žalobca ničím nepreukázal svoje tvrdenie, že na začiatku kontroly a pri kontrolnom nákupe bol prítomný iba jeden z inšpektorov, a v tomto smere nenavrhol žiadne dokazovanie, ktoré by takúto skutočnosť bolo spôsobilé preukázať.

6. K námietke žalobcu, že v správnom konaní bolo porušené jeho právo na tlmočníka, krajský súd uviedol, že právne predpisy Slovenskej republiky priznávajú tým, ktorí vyhlásia, že neovládajú slovenský jazyk, právo na tlmočníka, v preskúmvanej veci však zo strany pracovníka žalobcu ako aj konateľa k takémuto vyhláseniu nedošlo a v inšpekčnom zázname obaja napísali vlastnoručne svoje vyjadrenie, resp. stanovisko, že sa konateľ vyjadri neskôr. Aj keď tieto vlastnoručné zápisy obsahujú gramatické chyby a sú štylisticky nedokonalé, ich obsah je zrozumiteľný a jednoznačný. Krajský súd preto prijal záver, že pracovník žalobcu ako aj jeho konateľ rozumeli priebehu kontroly ako aj porušeniu zákona, ktorého sa dopustili. Krajský súd tiež poukázal na to, že žalobca podniká na území SR od roku 2014 a štatutárnym zástupcom tejto spoločnosti je totožná osoba od jej vzniku až doteraz, preto je takmer nemožné, aby po tak dlhom čase pobytu na území SR, ako aj aktívneho podnikania konateľ žalobcu nerozumel slovenskému jazyku v dostatočnej miere pre pochopenie okolností vykonanej kontroly.

7. Pokiaľ žalobca namietal, že v rámci administratívneho konania malo byť nariadené ústne pojednávanie, na ktorom by malo dôjsť ku konfrontácii s inšpektormi vykonávajúcimi kontrolu, krajský súd s poukazom na § 21 ods. 1 a § 32 ods. 1 o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) uviedol, že správny orgán má v každom jednotlivom prípade vo svojej úvahe vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a má nariadiť ústne pojednávanie v prípade, ak bude mať svoje opodstatnenie, t. j. predovšetkým ak ústne pojednávanie môže prispieť k objasneniu skutkových okolností prípadu. S poukazom na závery vyplývajúce z inšpekčného záznamu, ktorého obsahom sú aj vyjadrenia predavača žalobcu, krajský súd dospel k záveru, že za takého dôkazného stavu nemožno správnym orgánom vytknúť záver o nepotrebnosti nariadenia ústneho pojednávania.

8. Správny súd považoval za nedôvodnú aj námietku žalobcu ohľadne náležitosti výroku a odôvodnenia

rozhodnutí vydaných v preskúmvanej veci. Uviedol, že z výroku rozhodnutia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach z 23. novembra 2015 je zrejmé vecné, časové aj miestne vymedzenie skutku, za ktorý uvedený správny orgán vyvodil voči žalobcovi administratívnoprávnu zodpovednosť. Potvrdením uvedeného rozhodnutia preskúmvaným rozhodnutím žalovaného z 26. októbra 2016 nedošlo k zmene skutkových zistení ani k zmene právnych záverov súvisiacich s právnou kategorizáciou administratívneho deliktu s uvedením konkrétnych ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. Rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov obsahujú vo výrokovej časti a v odôvodneniach konkrétne údaje vzťahujúce sa na preskúmvanú právnu vec, teda skutkové zistenia a právne vysporiadanie sa s tvrdeniami účastníka konania. Skutok je vo výroku rozhodnutia dostatočným spôsobom opísaný a nie je zameniteľný s iným, a to aj napriek tomu, že vo výroku nie je uvedený konkrétny čas, kedy došlo ku kontrolnému nákupu. Z rozhodnutia žalovaného sú však zrejmé okolnosti, za akých došlo ku kontrolnému nákupu, a tie zodpovedajú tomu, čo je zachytené v Inšpekčnom zázname.

9. Na námietku ohľadne nedostatočnej žurnalizácie administratívneho spisu krajský súd uviedol, že administratívny spis obsahuje všetky listiny vzťahujúce sa na administratívne konanie, chronologicky usporiadané s ich očíslovaním a zároveň obsahový prehľad administratívneho spisu s označením názvu písomností v ňom obsiahnutých. Jednotlivé doklady spisu sú číslované v časovom a logickom slede, čím nevznikol žiaden priestor na manipuláciu s týmto spisom v zmysle neskoršieho vyberania, resp. dopĺňania tohto spisu a žalobca ani žiadne takéto konania netvrdil.

10. K uloženej sankcii krajský súd uviedol, že správne orgány uložili žalobcovi peňažnú pokutu v dolnej hranici zákonnej sadzby a výšku tejto pokuty aj dostatočne odôvodnili.

11. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť a žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Košiciach a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a pri svojom rozhodnutí sa odklonil od rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. g) a h) Správneho súdneho poriadku).

12. Z rozsudku krajského súdu podľa neho nie je zrejmé, ako sa správny súd vysporiadal s námietkou žalobcu, že inšpekčný záznam nemôže slúžiť ako dôkaz, pokiaľ nebol v správnom konaní vykonaný. Krajský súd nepreskúmal zákonnosť postupu žalovaného, ktorý spočíva vo vyhotovení inšpekčného záznamu a jeho splnených podmienkach, aby mohol byť použitý ako dôkaz v správnom konaní. Z doterajšej judikatúry (rozsudok NSS ČR č. j. 4Ads/177/2011-120) vyplýva, že inšpekčný záznam nie je dôkazom neotrasiteľným a jeho závery môžu byť spochybnené ako dôkazy následne v správnom konaní.

13. Žalovaný postupuje pri vykonávaní kontroly len podľa kompetenčného zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 128/2002 Z.z.“), pričom podľa tohto zákona nie je definovaný inšpekčný záznam, postup jeho vyhotovenia ani jeho náležitosti. Žalobca namietal, že v prejednávanej veci nie je zrejmé, podľa akého ustanovenia žalovaný môže požadovať pri kontrole vyjadrenia zamestnancov ako aj vyjadrenia samotného žalobcu. Poukázal pritom na ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 128/2002 Z.z., podľa ktorého Slovenská obchodná inšpekcia je pri kontrole oprávnená požadovať od kontrolovaných osôb potrebné informácie a doklady.

14. Podľa názoru žalobcu je zákon č. 128/2002 Z.z. nedokonalý. Poukázal na ustanovenie § 7 ods. 5 citovaného zákona, podľa ktorého sa na ustanovenia § 7 ods. 1 až 4 nevzťahuje správny poriadok, avšak zákon vôbec nestanovuje, ktorý poriadok, resp. zákon by to mal byť. Pokiaľ neexistuje právny predpis, na základe ktorého sa môže osoba, ktorej sú uložené povinnosti podľa § 7 ods. 3 v súvislosti s § 7 ods. 5 zákona č. 128/2002 Z.z., riadne a zákonne obhajovať voči svojvoľnému postupu orgánu štátnej správy, tak je tým popreté právo na obhajobu a riadny proces.

15. V kasačnej sťažnosti ďalej žalobca namietal porušenie práva na tlmočníka, keď už pri kontrole bolo zrejmé, že zamestnanec žalobcu a jediný konateľ žalobcu dostatočne nerozumeli slovenskému jazyku, pričom v správnom konaní vyhlásil, že nerozumie dostatočne slovenskému jazyku, v ktorom sa konanie vedie. Žalobcovi preto nie je zrejmé, na základe akých podkladov dospel krajský súd k záveru, že zo strany žalobcu v konaní nedošlo k vyhláseniu o neporozumení slovenského jazyka.

16. Poukázal na to, že v Slovenskej republike môžu podnikat' aj osoby s inou národnosťou, pričom je zrejmé, že pri svojej podnikateľskej činnosti by mali porozumieť slovenskému jazyku. Sťažovateľ sa v rámci svojho podnikania dohovori v „kuchynskej“ reči, avšak v situácii, keď je obvinený z trestného činu, priestupku alebo správneho deliktu, a ak vyhlási, že nerozumie dobre slovenskému jazyku, tak jeho ústavné právo na tlmočníka nemôže byť popierané.

17. Sťažovateľ namietal nesprávny postup správneho orgánu, ktorý na prejednanie veci nenariadil ústne pojednávanie. Podľa názoru žalobcu konkrétne okolnosti prípadu odôvodňovali nariadenie ústneho pojednávania. Poukázal pritom na to, že účastník konania mal protichodný názor ako žalovaný, a tiež zdôraznil, že v danej veci práve žalovaný ovplyvnil správny delikt, resp. bol jeho pôvodcom. Pokiaľ sa na delikte zúčastňuje aj subjektívne hodnotenie kontrolujúcich osôb, konanie a vyjadrenie tretích osôb, tak potom je ústne pojednávanie a vykonávanie dôkazov nevyhnutné. Žalobca tiež poukázal na nález Ústavného súdu SR č. 231/2010, v ktorom ústavný súd v obdobnom prípade konštatoval porušenie práva sťažovateľa, nakoľko bolo zrejmé, že už pri prvotnom zisťovaní skutkového stavu inšpektori žalovaného mali za preukázané, že pri komunikácii s nimi im pracovníčka sťažovateľa dostatočne nerozumela, a preto následne v správnom konaní, po návrhoch sťažovateľa v správnom konaní malo byť vykonané ústne pojednávanie. Podľa názoru žalobcu v správnom konaní žalovaný nerešpektoval odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. R (91), podľa ktorého pre ukladanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukladania sankcií trestných. Nie je dôležité, či účastník konania v priebehu kontroly a správneho konania popieral zistený skutkový stav, resp. či predložil nové skutkové tvrdenia, ale podstatné podľa žalobcu je, či dôkazy boli v konaní vykonané a či dostatočne preukázali spáchanie skutku a zavinenie.

18. V kasačnej sťažnosti ďalej žalobca namietal záver krajského súdu, ktorý s odkazom na § 8 ods. 1 zákona č. 289/2008 Z.z. o používaní elektronickej registračnej pokladnice a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov uviedol, že bolo povinnosťou žalobcu nákup zaevidovať v elektronickej registračnej pokladnici a doklad odovzdať kupujúcemu. Podľa žalobcu je žalovaný v zmysle § 16 zákona č.250/2007 Z.z. oprávnený kontrolovať len vydávanie dokladov o kúpe tovarov, nie je však oprávnený kontrolovať dodržiavanie zákona č. 289/2008 Z.z.

19. Žalobca tiež namietal, že výrok rozhodnutia správneho orgánu je neurčitý, nakoľko v ňom absentuje presný čas vykonania kontrolného nákupu, presný opis skutku, najmä kedy sa inšpektor preukázal služobným preukazom. Ani v samotnom odôvodnení rozhodnutia nie je uvedený čas vykonania kontrolného nákupu. Konštatovanie „v čase kontroly...“, uvedené v rozhodnutiach, je nedostatočné a neobjektívne na konštatovanie spáchania správneho deliktu.

20. Podľa žalobcu odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného nie je dostatočné, nakoľko v ňom absentuje konkrétna špecifikácia, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia a ktoré skutočnosti správny orgán nepreskúmal.

21. V kasačnej sťažnosti žalobca vyčítal krajskému súdu nedostatočné vysporiadanie sa s jeho námietkou ohľadne žurnalizácie administratívneho spisu žalovaného. Podľa žalobcu bol administratívny spis žalovaného nedostatočne, resp. až dodatočne žurnalizovaný (opatrený číslami jednotlivých listín), o čom svedčia rozhodnutia pripojené k žalobe, ktoré nie sú očíslované.

22. Odôvodnenie rozsudku správneho súdu je podľa názoru žalobcu príliš formalistické a nedostatočné, pretože súd vôbec neuviedol, v čom sú žalobné námietky neopodstatnené, prečo považuje inšpekčný

záznam za zákonný dôkaz, prečo vykonanie dôkazov žalovaným len pred sebou samým považoval za správne a zákonné, prečo nevyhodnotil nepredloženie materiálneho dôkazu o vykonaní kontrolného nákupu, a či postačuje len tvrdiť, že bolo niečo zakúpené a nemal byť vydaný doklad o kúpe.

23. Žalobca poukázal na to, že je potrebné ustáliť rozhodovaciu prax vo veciach preskúvania opodstatnenosti nariadenia ústneho pojednávania, pretože existuje množstvo rozsudkov, v ktorých sudy priznávajú právo účastníkom konania na ústne pojednávanie, resp. nariadenie ústneho pojednávania nepovažovali za dôvodné, pričom sa odvolávajú len na citáciu § 21 správneho poriadku, že „povaha veci si to nevyžadovala“. Nakoľko každá povaha vecí je iná, sudy by mali dostatočne odôvodniť povahu konkrétnej veci a až následne sa odvolávať na znenie § 21 správneho poriadku.

24. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na svojom vyjadrení k podanej žalobe a na svojom názore o zákonnosti preskúvaného rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

25. Inšpekčný záznam je podľa žalovaného relevantným podkladom rozhodnutia a je záznamom z kontroly, v ktorom konajúci inšpektori opíšu objektívne zistený stav na mieste samom, k čomu sa vyjadrí zodpovedná osoba prítomná pri výkone kontroly a správnosť záznamu potvrdí svojím podpisom, resp. uvedie, s čím nesúhlasí.

26. K námietke porušenia práva žalobcu konať pred správnym orgánom za prítomnosti tlmočníka, žalovaný zdôraznil, že vo veci je rozhodujúce, aby účastník konania porozumel podstate a matérii konania, ktoré sa proti nemu viedlo. Stotožnil sa s konštatovaním správneho orgánu prvého stupňa, podľa ktorého vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania s vlastnoručným podpisom konateľa účastníka konania nevzbudzuje žiadne pochybnosti o dostatočnej úrovni porozumenia úradnému jazyku. Žalovaný poukázal aj na to, že žalobca vykonáva na území SR podnikateľskú činnosť už od 9. marca 2004 a tiež upriamil pozornosť na to, že vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania ako aj odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa boli podané priamo žalobcom (teda nie prostredníctvom zástupcu), napísané v slovenskom jazyku, s plným porozumením správnych deliktov, za ktoré je zo strany žalovaného sankcionovaný.

27. Žalovaný mal za to, že procesné práva žalobcu boli zachované. Poukázal na to, že žalobcovi bola daná možnosť vyjadriť sa k dôvodom konania popísaným v oznámení o začatí správneho konania v súlade s § 32 ods. 2 správneho poriadku, pričom žalobca nepredložil žiaden dôkaz, resp. neuviedol také skutočnosti, ktoré by mali vplyv na prehodnotenie porušenia zákona. Pokiaľ išlo o námietku nenariadenia ústneho pojednávania, žalovaný uviedol, že ústne pojednávanie nepovažoval za dôvodné uskutočniť, nakoľko mal k dispozícii vyjadrenie osoby prítomnej pri kontrole ako aj vyjadrenie inšpektorov a podľa jeho názoru by ústne pojednávanie neprispelo k objasneniu veci, nakoľko skutkový stav považoval správny orgán za dostatočne zistený.

28. Žalovaný nesúhlasí s názorom žalobcu, že by sám správny orgán prostredníctvom konajúcich osôb pri výkone kontroly priamo ovplyvňoval správny delikt. Poukázal na to, že Slovenská obchodná inšpekcia vykonáva dozor na vnútornom trhu v zmysle zákona č. 128/2002 Z.z., pričom prostredníctvom svojich inšpektorov zisťuje, či nimi kontrolovaný stav sa zhoduje so stavom predpísaným všeobecne záväznými právnymi predpismi.

29. Výrok preskúvaného rozhodnutia obsahuje podľa názoru žalovaného všetky zákonom predpísané náležitosti a obsah skutkovej vety zvolený tak prvostupňovým ako aj druhostupňovým správnym orgánom je formulovaný presne a určite. Vo výroku sú presne a nezameniteľne identifikované skutky, ktoré sú porušením § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., je v ňom konkretizovaný účastník konania, kontrolný orgán, čas a miesto výkonu kontrol, stručné popísanie skutkového stavu ako aj ustanovenie právneho predpisu, ktoré bolo porušené, čím bola daná nezameniteľnosť skutku.

30. Žalovaný uviedol, že administratívny spis je žurnalizovaný od začiatku správneho konania. K námietke žalobcu uviedol, že správny orgán vyhotovuje dva rovnopisy rozhodnutia vo forme originálu, pričom jeden je odoslaný účastníkovi konania a jeden je súčasťou administratívneho spisu pre potreby správneho orgánu a bol riadne zažurnalizovaný. Žalovaný uviedol, že žalobca sám, ani prostredníctvom právneho zástupcu, do spisu nenahliadol, a preto nemôže mať vedomosti o tom, či administratívny spis je alebo nie je žurnalizovaný.

31. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného konštatoval, že vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti je rovnako formalistické, právne nepodložené, ako je jeho zisťovanie, postup a posudzovanie skutkového stavu, pričom sa spolieha len na svoje svojvoľné a formálne konštatovanie, že konal zákonne, spoľahlivo, dostatočne a objektívne. Jeho vyjadrenie sa neopiera o príslušné právne predpisy.

32. Žalovaný opätovne uviedol svoje námietky týkajúce sa nezákonnosti inšpekčného záznamu a jeho nepreskúmateľnosti, nakoľko nie je zrejmé, na základe akého právneho predpisu je táto listina vyhotovená. Taktiež poukazoval na to, že bolo povinnosťou žalovaného odstrániť v správnom konaní rozpory v tvrdeniach inšpektorov a žalobcu, pričom mal garantovať právo žalobcu vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie svedkov vo svoj prospech. Žalobca zotrval na svojich námietkach ohľadne nedodržania práva na tlmočníka, nedodržanie zásad trestného konania tak ako to vyplýva z odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. R (91), nenariadenia ústneho pojednávania.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd postupom podľa § 452 a nasl. Správneho súdneho poriadku preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 Správneho súdneho poriadku).

34. Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj o uložení pokuty žalobcovi vo výške 500 eur pre porušenie povinnosti predávajúceho vyplývajúcej z § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., v zmysle ktorého je predávajúci povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku.

35. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalobca pri kontrolnom nákupe dňa 20. augusta 2015 v prevádzkovej jednotke žalobcu: Cukráreň ART, Hlavná 107 v Košiciach v žiadnej forme nevydal spotrebiteľom, t. j. inšpektorom Slovenskej obchodnej inšpekcie, doklad o kúpe 1 ks zákusku Figaro 150g, zakúpeného vo vykonanom kontrolnom nákupe a účtovanom pracovníkom žalobcu v sume 1,50 eura.

36. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu kasačného bolo posúdiť správnosť právnych záverov súdu prvého stupňa, ktorý po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade s platnou právnou úpravou a napadnuté rozhodnutie je zákonné.

37. Štátnu kontrolu predaja výrobkov a poskytovania služieb spotrebiteľom na vnútornom trhu, ako aj pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie pri kontrole vnútorného trhu upravuje zákon č. 128/2002 Z.z.

38. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z.z. Slovenská obchodná inšpekcia kontroluje vnútorný trh podľa § 2 a podľa osobitných predpisov.

39. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 128/2002 Z.z. Slovenská obchodná inšpekcia pri kontrole vnútorného trhu u fyzických osôb a právnických osôb predávajúcich alebo dodávajúcich výrobky na

vnútorný trh alebo poskytujúcich služby (ďalej len "kontrolované osoby") vyžaduje odstránenie zistených nedostatkov a škodlivých následkov, ukladá ochranné opatrenia na ich odstránenie.

40. Podľa § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 128/2002 Z.z. Slovenská obchodná inšpekcia je pri kontrole oprávnená vydávať záväzné pokyny na odstránenie zistených nedostatkov.

41. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z.z. kontrolu vnútorného trhu vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia prostredníctvom inšpektorov, ktorí sú zamestnancami Slovenskej obchodnej inšpekcie.

42. Podľa § 5 ods. 6 písm. c) zákona č. 128/2002 Z.z. inšpektor je pri kontrole oprávnený požadovať od kontrolovaných osôb potrebné doklady, údaje a písomné alebo ústne vysvetlenia.

43. Podľa § 5 ods. 6 písm. e) zákona č. 128/2002 Z.z. inšpektor je pri kontrole oprávnený požadovať od kontrolovaných osôb, aby v určenej lehote odstránili zistené nedostatky, ich príčiny a škodlivé následky.

44. Podľa § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 128/2002 Z.z. inšpektor na základe výsledkov kontroly na mieste predaja výrobkov alebo poskytovania služieb nariadi záväzným pokynom kontrolovanej osobe vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov.

45. Podľa § 6 ods. 2 vety prvej zákona č. 128/2002 Z.z. opatrenia podľa odseku 1 oznámi inšpektor ústne kontrolovanej osobe a vyhotoví o nich písomný záznam.

46. Podľa § 7 ods. 1 až 4 zákona č. 128/2002 Z.z. kontrolovaná osoba má právo za účasti inšpektorov odobrať sama kontrolné vzorky výrobkov, ak to povaha výrobkov umožňuje, a ponechať si časť z každej takto odobratej vzorky.

Kontrolovaná osoba je povinná umožniť inšpektorom a prizvaným osobám vykonať kontrolu, najmä umožniť vstup do objektov, prevádzkarní, na pozemky a do iných priestorov, ktoré súvisia s predajom výrobkov a poskytovaním služieb.

Kontrolovaná osoba je povinná v určenej lehote odstrániť zistené nedostatky, ich príčiny alebo vykonať okamžite nevyhnutné opatrenia na ich odstránenie a podať o nich a o ich výsledkoch v určenej lehote správu inšpektorátu.

Kontrolovaná osoba je povinná uhradiť náklady vzoriek a skúšok na overenie bezpečnosti, kvality a zhody výrobkov, ak ich deklarovaná bezpečnosť alebo kvalita nevyhovuje požiadavkám osobitných predpisov, alebo ak bolo zistené, že pre výrobok nie je zabezpečená zhoda podľa osobitného predpisu.

47. Podľa § 7 ods. 5 zákona č. 128/2002 Z.z. na konanie podľa odsekov 1 až 4 sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.

48. Podľa § 12 zákona č. 128/2002 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

49. Práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa a označovanie výrobkov cenami upravuje zákon č. 250/2007 Z.z.

50. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby, v ktorom je uvedené

- a) obchodné meno a sídlo predávajúceho, prípadne miesto podnikania fyzickej osoby,
- b) adresa prevádzkarne,
- c) dátum predaja,
- d) názov a množstvo výrobku alebo druh služby,
- e) cena jednotlivého výrobku alebo služby a celková cena, ktorú spotrebiteľ zaplatil.

51. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. orgánmi verejnej správy vo veciach ochrany spotrebiteľa

sú

- a) ministerstvo,
- b) orgány dozoru a iné príslušné orgány podľa osobitných predpisov,
- c) obce.

(v poznámke pod čiarou k písm. b) tohto ustanovenia je okrem iného odkaz aj na § 3 zákona č. 128/2002 Z.z., podľa ktorého je orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia)

52. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 eur; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 eur.

53. Podľa § 24 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

54. Podľa § 27 zákona č. 250/2007 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) a § 21 a § 26a, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

55. Podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

56. Podľa čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa odseku 2, má právo na tlmočníka.

57. Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpelí v konaní ujmu.

58. Podľa § 3 ods. 5 vety prvej správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

59. Podľa § 21 ods. 1 správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

60. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

61. Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Údaje z informačných systémov verejnej správy a výpisy z nich, okrem údajov a výpisov z registra trestov, sa považujú za všeobecne známe skutočnosti a sú použiteľné na právne účely. Tieto údaje nemusí účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu preukazovať dokladmi. Doklady vydané správnym orgánom a obsah vlastných evidencií správneho orgánu sa považujú za skutočnosti známe správne orgánu z úradnej činnosti, ktoré nemusia účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu dokladovať.

62. Podľa § 33 ods. 1 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

63. Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

64. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 289/2008 Z.z. podnikateľ je povinný evidovať tržbu v elektronickej registračnej pokladnici alebo vo virtuálnej registračnej pokladnici bez zbytočného odkladu po jej prijatí; túto povinnosť nemá podnikateľ, ktorý je v likvidácii alebo na ktorého bol vyhlásený konkurz, okrem podnikateľa, ktorý pokračuje v prevádzkovaní podniku po vyhlásení konkurzu.

65. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 289/2008 Z.z. podnikateľ je povinný po zaevidovaní tržby v elektronickej registračnej pokladnici alebo vo virtuálnej registračnej pokladnici odovzdať kupujúcemu pokladničný doklad okrem kópie pokladničného dokladu ihneď po jeho vytlačení v elektronickej registračnej pokladnici alebo vo virtuálnej registračnej pokladnici; iný doklad vyhotovený elektronickej registračnou pokladnicou alebo virtuálnou registračnou pokladnicou o prijatí tržby podnikateľ nesmie kupujúcemu odovzdať. Pokladničný doklad obsahuje najmenej tieto povinné údaje:

- a) daňový kód elektronickej registračnej pokladnice alebo kód virtuálnej registračnej pokladnice,
- b) daňové identifikačné číslo, ak podnikateľ nie je platiteľom dane z pridanej hodnoty,
- c) identifikačné číslo pre daň z pridanej hodnoty, ak podnikateľ je platiteľom dane z pridanej hodnoty,
- d) ochranný znak,
- e) poradové číslo od poslednej dennej uzávierky,
- f) dátum a čas vyhotovenia pokladničného dokladu,
- g) označenie tovaru alebo označenie služby, množstvo tovaru alebo rozsah služby a priradenie sadzby dane z pridanej hodnoty, okrem prípadu, ak platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatňuje osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa osobitného predpisu, 14b)
- h) cenu tovaru alebo cenu služby,
- i) obchodné meno, sídlo alebo miesto podnikania podnikateľa a predajné miesto, ak je odlišné od sídla alebo miesta podnikania,
- j) základ dane z pridanej hodnoty, ak podnikateľ je platiteľom dane z pridanej hodnoty v členení podľa sadzieb, okrem prípadu, ak platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatňuje osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa osobitného predpisu, 14b)
- k) sadzbu dane z pridanej hodnoty alebo údaj o oslobodení od dane z pridanej hodnoty, ak podnikateľ je platiteľom dane z pridanej hodnoty v členení podľa sadzieb, okrem prípadu, ak platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatňuje osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa osobitného predpisu,
- l) výšku dane z pridanej hodnoty spolu, ak podnikateľ je platiteľom dane z pridanej hodnoty v členení podľa sadzieb, okrem prípadu, ak platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatňuje osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa osobitného predpisu,
- m) zaokrúhlenie ceny,
- n) celkovú sumu platenej ceny,
- o) ďalšie údaje, ktorých uvedenie vyplýva z osobitného predpisu.

66. Žalobca v kasačnej sťažnosti namietal použiteľnosť inšpekčného záznamu z kontroly ako dôkazu v správnom konaní, pričom poukazoval na to, že v právnej norme nie je inšpekčný záznam definovaný. Najvyšší súd uvádza, že pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie pri kontrole vnútorného trhu upravuje zákon č. 128/2002 Z.z. Ako vyplýva z kontextu citovaných ustanovení zákona č. 128/2002 Z.z. (§ 4 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 3, § 5 ods. 6 písm. e), § 6 ods. 1 písm. d), § 6 ods. 2) inšpektori, prostredníctvom ktorých Slovenská obchodná inšpekcia vykonáva kontrolu vnútorného trhu, sú pri výkone kontroly okrem iného oprávnení ukladať kontrolovaným subjektom aj opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, o čom má inšpektor vyhotoviť písomný záznam. Aj v prejednávanej veci inšpektori uložili žalobcovi pri vykonanej kontrole dňa 20. augusta 2015 opatrenie („vydávanie dokladov o kúpe pre spotrebiteľa v každom prípade“), ktoré je v písomnej podobe zachytené v inšpekčnom

zázname z kontroly.

67. Najvyšší súd má za to, že vyhotovenie písomného záznamu z kontroly má svoj zákonný podklad v uvedených ustanoveniach zákona č. 128/2002 Z.z., a to nielen v prípade, ak sú pri kontrole uložené opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, pričom nie je právne významné, ako je tento písomný záznam z kontroly konkrétne formálne pomenovaný (v prejednávanej veci „inšpekčný záznam“), ak právna norma výslovne neustanovuje jeho presné pomenovanie.

68. Najvyšší súd dospel k záveru, že inšpektori Slovenskej obchodnej inšpekcie boli pri výkone kontroly v prevádzke žalobcu oprávnení vyhotoviť inšpekčný záznam a s prihliadnutím na znenie a účel zákona č. 128/2002 Z.z. je nepochybné, že tento záznam je dôkazným prostriedkom v správnom konaní a môže byť použitý ako podklad pre rozhodnutie správneho orgánu (§ 32 správneho poriadku). Najvyšší súd samozrejme súhlasí s názorom žalobcu, že inšpekčný záznam nie je dôkazom absolútnym, neotrasiteľným. Ide o jeden z viacerých dôkazných prostriedkov, ktoré možno v správnom konaní použiť, a jeho váha je vyhodnocovaná v kontexte ostatných dôkazov a skutkových okolností, ktoré v priebehu správneho konania vyšli najavo. Právo navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení nebolo v prejednávanej veci žalobcovi upreté. Prvostupňový správny orgán v oznámení o začatí konania žalobcu v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku poučil o práve vyjadriť sa k predmetu konania a navrhnúť dôkazy.

69. Pokiaľ žalobca v kasačnej sťažnosti namietal, že mu nie je známe, na základe akého ustanovenia mohol žalovaný požadovať vyjadrenia kontrolovaných osôb, poukazujúc pritom na ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 128/2002 Z.z. (podľa ktorého Slovenská obchodná inšpekcia je oprávnená vyžadovať pri výkone kontroly potrebné informácie a doklady), najvyšší súd dáva do pozornosti znenie ustanovenia § 5 ods. 6 písm. c) zákona č. 128/2002 Z.z., podľa ktorého inšpektor je pri kontrole oprávnený požadovať od kontrolovaných osôb potrebné doklady, údaje a písomné alebo ústne vysvetlenia. Z uvedeného je zrejmé, že ak inšpektori vyžadovali od žalobcu pri kontrole vyjadrenie ku kontrolným zisteniam, konali tak na základe citovaného ustanovenia.

70. Pokiaľ žalobca poukazoval na ustanovenie § 7 ods. 5 zákona č. 128/2002 Z.z. a z neho plynúcu nejasnosť, podľa akého procesného predpisu sa môže osoba, ktorej sú uložené povinnosti podľa § 7, zákonne obhajovať, najvyšší súd poukazuje na to, že vylúčenie aplikácie správneho poriadku sa v zmysle citovaného ustanovenia viaže výslovne na konanie podľa § 7 ods. 1 až 4 zákona č. 128/2002 Z.z., pričom zároveň z ustanovenia § 12 zákona č. 128/2002 Z.z. vyplýva, že na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Generálne sa na konanie podľa zákona č. 128/2002 Z.z. použije všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok) a v prípade, ak to zákon č. 128/2002 Z.z. vylučuje, aplikuje sa postup a pravidlá uvedené v tomto zákone. Najvyšší súd poukazuje na to, že z kasačnej sťažnosti nie je zrejmé, k akým konkrétnym okolnostiam, resp. porušeniam práv žalobcu uvedená námietka smerovala.

71. Žalobca, rovnako ako v konaní pred krajským súdom, aj v kasačnom konaní namietal porušenie jeho práva na ústne prejednanie veci pred správnym orgánom. Najvyšší súd zhodne so závermi krajského súdu uvádza, že neuskutočnenie ústneho pojednávania pred správnym orgánom neprotirečí požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou (napr. Varella Assalino proti Portugalsku rozhodnutie zo dňa 25.04.2002, č. sťažnosti 64336/01). Vzhľadom na to, že v našom právnom poriadku neexistuje kodifikovaná normotvorba správneho trestania, analogicky sa v týchto prípadoch aplikujú niektoré princípy a zásady trestného práva s cieľom poskytnúť subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť záruky spravodlivého procesu. Najvyšší súd však v tejto súvislosti zdôrazňuje, že pri ukladaní sankcií za správne delikty nemožno postupovať výlučne podľa trestnoprávných normatívnych ustanovení, ale tieto je potrebné aplikovať primerane, berúc pritom zreteľ na platné správneprávné normy vzťahujúce sa na konkrétnu vec.

72. Ustanovenie § 21 ods. 1 správneho poriadku ponecháva na zvážení správneho orgánu, či k

prejednaníu vecí nariadi ústne pojednávanie, pričom pri vyhodnocovaní potreby ústneho pojednávania správny orgán prihliada na zákonné kritéria, ktorými sú povaha vecí a význam pojednávania pre objasnenie vecí. Najvyšší súd poukazuje na to, že správne konanie je spravidla ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti. Ústne pojednávania sa preto vo všeobecnosti v správnom konaní na rozdiel od súdneho konania nevyžaduje. Cieľom ústneho pojednávania v správnom konaní je predovšetkým zistiť skutočný stav vecí, odstrániť rozpory medzi tvrdeniami viacerých účastníkov správneho konania, prípadne vykonať ohliadku resp. výsluch svedkov.

73. Správny orgán v prejednávanej veci dospel k záveru, že skutkový stav je dostatočne ozrejmý a ústne pojednávania by vzhľadom na žalobcom navrhované dôkazy (výsluch inšpektorov a zamestnanca žalobcu, ktorý osobne predal inšpektorom výrobok pri kontrolnom nákupe) k ďalšiemu objasneniu vecí neprispelo. Ako vyplýva z obsahu inšpekčného záznamu, zamestnanec žalobcu ku kontrolným zisteniam podal vysvetlenie, vlastnoručne napísané v tomto znení: „som bol unavený a som mal ľudí aj na terasu som musel ísť vonku obsluhovať mal som plne hlavu a normálne som zabudol dať bločky. Bločky stále dávam“. Najvyšší súd nezistil, že by žalobca v konaní navrhol, resp. predložil konkrétny relevantný dôkaz, ktorý by vážne spochybnil skutočnosti uvádzané v inšpekčnom zázname, preto nevidí nezákonnosť postupu žalovaného v tom, že nenariadil vo veci ústne pojednávania, pričom správny orgán svoj postup náležite zdôvodnil. Najvyšší súd poukazuje na to, že okrem iného sa ústne pojednávania nariaďuje napríklad v prípade potreby odstrániť rozpory medzi tvrdeniami viacerých účastníkov konania. Uvedenú skutočnosť však nemožno zamieňať so situáciou, keď sú v konaní tvrdenia kontrolného orgánu odlišné od tvrdení kontrolovaného subjektu (čo je v prípade administratívneho trestania viac menej prirodzený jav).

74. Pokiaľ žalobca poukazoval na „nález ústavného súdu SR č. 231/2010“, najvyšší súd sa aj napriek nedostatočnému označeniu rozhodnutia Ústavného súdu SR celou spisovou značkou domnieva, že mal žalobca na mysli rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 231/2010 z 25. augusta 2010 týkajúce sa práva na ústne prejednanie vecí pred správnym orgánom. Podľa názoru najvyššieho súdu sa nejedná o prípad totožný z prejednanou vecou, a preto konečné závery ústavného súdu nemožno v tomto konaní aplikovať. V náleze sp. zn. III. ÚS 231/2010 z 25. augusta 2010 Ústavný súd SR uviedol: „...o vykonaných dôkazoch nebola nikdy správnymi orgánmi spísaná riadna zápisnica (za účasti štatutárneho zástupcu, resp. konateľa 13 spoločnosti) a sťažovateľka sa v konaniach pred správnymi orgánmi (ústredným inšpektorátom pod sp. zn. SK/0392/99/08 a predtým inšpektorátom pod sp. zn. N/0011/04/08 prostredníctvom svojho štatutárneho orgánu nemohla vyjadriť k veci ústne, nemala možnosť byť prítomná pri výsluchu svedkov a nemohla im kľásť otázky, aj keď sa toho osobitne dožadovala.“ Taktiež ústavný súd poukázal na to, že „v danom prípade došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým i k porušeniu zásady právnej istoty. Najvyšší súd totiž v tomto prípade rozhodol odlišným spôsobom ako prv v prípade skutkovo i právne totožnej veci bez toho, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol argumenty, pre ktoré bola v danej veci sťažovateľkinmu právu poskytnutá odlišná ochrana, než v inom označenom konaní.“

75. Najvyšší súd poukazuje na odlišnosti citovaného nálezu ústavného súdu s vecou prejednanou v tomto konaní. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. III. ÚS 231/2010 z 25. augusta 2010 v súvislosti s porušením práva na ústne prejednanie vecí poukázal na to, že o vykonaných dôkazoch nebola nikdy správnymi orgánmi spísaná riadna zápisnica, sťažovateľka nemala možnosť byť prítomná pri výsluchu svedkov a nemohla im kľásť otázky, a tiež podľa názoru ústavného súdu došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Najvyšší súd uvádza, že v tomto konaní bol o kontrole spísaný inšpekčný záznam, do ktorého sa priamo vyjadrili zamestnanec a štatutárny zástupca žalobcu, a tiež poukazuje na to, že v správnom konaní nedošlo k vypočutiu žiadnych svedkov.

76. V súvislosti s ústnym prejednaním vecí pred správnym orgánom najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 134/2014-19 z 5. februára 2014, v ktorom ústavný súd vyslovil, že „v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní vecí. Správny orgán, akým bola v tomto

konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Verejnú prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumetum asimili PL.ÚS 12/97).

77. K namietanému porušeniu práva na tlmočníka najvyšší súd po oboznámení sa s listinami, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, dospel k rovnakému záveru, ako krajský súd, že zamestnanec žalobcu ako aj konateľ žalobcu rozumeli priebehu kontroly a následnému správne konaniu v dostatočnej miere. Najvyšší súd nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že pri vykonávanej kontrole bolo zrejmé, že zamestnanec žalobcu a konateľ žalobcu dostatočne nerozumeli slovenskému jazyku. Do inšpekčného záznamu sa obaja vlastnoručne písomne vyjadrili, a aj keď ich vyjadrenie nebolo gramaticky a štylisticky správne, jeho obsah a význam je dostatočne zrozumiteľný, pričom tiež svedčí o tom, že obaja porozumeli predmetu kontroly a zisteným nedostatkom.

78. Najvyšší súd poukazuje na obsah listín, ktoré žalobca prostredníctvom svojho konateľa predkladal počas správneho konania (vyjadrenie k inšpekčnému záznamu, vyjadrenie k oznámeniu o začatí konania, odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa) a ktoré sú napísané v spisovnom slovenskom jazyku, vecná argumentácia sa týka predmetu konania, pričom na podporu obhajoby práv žalobcu podania obsahujú aj citáciu právnych predpisov. Na námietku žalobcu, že v správnom konaní vyhlásil, že nerozumie dostatočne slovenskému jazyku, najvyšší súd uvádza, že považuje za zákonný postup správneho orgánu, ktorý potrebu ustanovenia tlmočníka v konaní vyhodnotil na základe relevantných skutkových okolností (podania predkladané žalobcom), ktoré takejto potrebe vôbec nenasvedčovali.

79. Najvyšší súd nemôže priznať úspech ani námietke žalobcu ohľadne neurčitého výroku a nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Výrok potvrdzujúceho druhostupňového rozhodnutia v spojení s výrokom rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa je podľa názoru najvyššieho súdu dostatočne jasný a určitý. Vo výroku rozhodnutia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 500 eur, je presne identifikovaný žalobca ako adresát individuálneho správneho aktu, je v ňom dostatočne konkretizovaný skutok, ktorý je predmetom sankcie, a to uvedením dňa a miesta výkonu kontroly a popisáním skutkového deja, vo výroku je citované ustanovenie právneho predpisu, ktoré bolo konaním žalobcu porušené a uložená sankcia je uvedená jasne a určito s dostatočnou inštruktážou k jej realizácii. Skutok identifikovaný vo výroku rozhodnutia nepovažuje najvyšší súd za zameniteľný s iným skutkom, a to aj s ohľadom na absenciu tvrdenia konkrétnych, či aspoň teoretických okolností, ktoré by podľa žalobcu mali takúto zameniteľnosť spôsobovať.

80. Odôvodnenie rozhodnutia odporkyne považuje najvyšší súd za zrozumiteľné, logické, zodpovedajúce skutkovému stavu veci a zákonnej úprave na tento stav sa vzťahujúcej. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného je zrejmé, ktoré skutočnosti tvorili podklad rozhodnutia, akými úvahami sa správny orgán riadil pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnal s námietkami účastníka konania.

81. Žalobca namietal, že rozhodnutia správnych orgánov, ktoré mu boli zaslané, neboli opatrené číslom listiny, tak ako je to pri rozhodnutiach založených v administratívnom spise žalovaného. Najvyšší súd uvádza, že rozhodnutia správnych orgánov obsahujú spisovú značku a dátum ich vydania, čo možno považovať za ich dostatočnú identifikáciu. Žalobca v kasačnej sťažnosti neuvádzal žiadne normatívne ustanovenie, ktoré mal žalovaný porušiť, ani neuviedol, či a akým spôsobom došlo k ujme na jeho právach, keď rozhodnutia správnych orgánov nie sú opatrené číslom listiny zodpovedajúcej ich žurnalizácii v administratívnom spise. Nemožno sa preto ubrániť dojmu, že v tomto prípade ide len o „námietku pre námietku“, teda o tvrdenie, či skôr naznačovanie istých porušení, bez konkrétneho logického zdôvodnenia ich relevantnosti a pomenovania následkov z nich vyplývajúcich.

82. Pokiaľ žalobca namietal nesprávne poukazovanie krajského súdu na povinnosť vyplývajúcu

žalobcovi ako predávajúcemu z § 8 ods. 1 zákona č. 289/2008 Z.z., podľa ktorého je podnikateľ povinný po zaevidovaní tržby v elektronickej registračnej pokladnici alebo vo virtuálnej registračnej pokladnici odovzdať kupujúcemu pokladničný doklad ihneď po jeho vytlačení v elektronickej registračnej pokladnici alebo vo virtuálnej registračnej pokladnici, najvyšší súd k tomu uvádza nasledovné. Povinnosť vyplývajúca z ustanovenia § 8 ods. 1 zákona č. 289/2008 Z.z. korešponduje s povinnosťou vyplývajúcou z ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., preto krajský súd nepostupoval nezákonne či nelogicky, keď svoju argumentáciu podporil aj odkazom na ustanovenie § 8 ods. 1 zákona č. 289/2008 Z.z. Z textu odôvodnenia napadnutého rozsudku však jednoznačne vyplýva, za porušenie ktorej právnej normy bol žalobca sankcionovaný a akým spôsobom mu bolo tvrdené porušenie preukázané.

83. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, v zmysle námietok uvedených v kasačnej sťažnosti, dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd postupoval v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol. Kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú preto kasačný súd podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol.

84. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a analogicky podľa § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) a žalovanému ich nepriznal v zmysle § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a analogicky podľa § 168 Správneho súdneho poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.